

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Da jeg var lille

Citation: Baggesen, Jens: "Da jeg var lille", i Baggesen, Jens: *Blandede Digte. 1. Samling.* - 1899, udg. af A. Arlaud, 1889-1903, s. 27. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen04tom-shoot-workid54858/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Blandede Digte. 1. Samling. - 1899

Thi han er død, og kommer ei tilbage;
forgiæves er hans Moders vilde Skrig;
forgiæves er hans faders æmme Klage;
Omsonst jeg græder ved hans Lig.

forgiæves, kvalt i Taarer, min Camene
Den Trøst, hun mangler selv, her stammer ud:
Dig, fader! trøster ingen Melpomene;
Dig, Moder! ingen uden Gud.

Han vinket alt for skien til Støv, han ilte,
Og tog sin Yndling atter i sin Haand,
Keen som han sprang deraf — og Drengen smilte
Ved Vinket, og udgav sin Mand.

Da jeg var lille.

Der var en Tid, da jeg var meget lille,
Min hele Krop var knap en Alen lang:
Sødt, naar jeg den mig tænker, Taarer trille,
Og derfor tænker jeg den mangen Gang.

Jeg spøgde i min æmme Moders Arme,
Og sad til Hest paa bedste faders Kince,
Og kiendte Mismod, Uro, Grublen, Harmen
Saa lidt som Penge, Græff, og Galathee.

Da syntes mig, vor Jord var meget mindre,
Men og tillige meget mindre stent;
Da saae jeg Stierne som Priffer tindre,
Og ønskede Dinger for at fange dem.

Da saae jeg Maanen ned bag Øen glide,
Og tænkte: gid du var paa Øen der!
Saa kunde du dog rigtig saae at vide,
Hvoraf, hvor stor, hvor rund, hvor fien den er

Da saae jeg indrende Guds Sol at dale
Lidt efter lidt i Havets gyldne Skød,
Og glad og henrykt saae den atter male
Om Morgenten den fjerne Biergtop rød.

Og tænkte paa den naadige Gud Fader,
Som skabte mig, og denne smukke Sol,
Og alle disse glade Myriader,
Som vrime fra Hans Hænder Pol til Pol.

Med barnlig Andagt bad min unge Læbe
Den Ven, min fromme Moder lærte mig:
O gode Gud! o lad mig altid stræbe,
At være vis, og god, og lyde Dig!

Saa bad jeg for min fader, for min Moder,
Og for min Søster, og den hele By,
Og for ukendte Konge, og den Stodder,
Der gik mig krum og suffende forbi.

De svandt, de svandt, de glade Barndoms Dage,
Min Rolighed, min Fryd med dem svandt hen --
Jeg kun Erindringen har nu tilbage;
Gud! lad mig aldrig, aldrig tabe den!
